אבן

אי מה היא טמאה באבן מסמא אף מדוה נמי טמאה באבן מסמא אמר רב אשי אמר קרא °והנשא אותם אותם מיעוטא הוא: ובשר המת: מגלן אמר ר"ל אמר קרא °לכל טומאתו לכל טומאות הפורשות ממנו רבי יוחנן אמר °או בעצם אדם או בקבר אדם דומיא דעצם מה עצם יבש אף כאן יבש מאי ביניידו איכא ביניידו דאפריך אפרוכי מיתיבי "בשר המת שהופרך טהור התם דאקמה והיי עפרא מיתיבי "יכל שבמת ממנא חוץ מן השינים והשער והצפורן ובשעות חבורן הכל טמא אמר רב אדא בר אהבה דומיא דעצם מה עצם שנברא עמו אף כל שנברא עמו והאיכא שער וצפורן שנבראו עמו וטהורין אלא אמר רב אדא בר אהבה דומיא דעצם מה עצם שנברא עמו ואין גזזו מחליף אף כל שנברא עמו °ואין גזזו מחליף יצאו השינים שלא נבראו עמו יצאו שער וצפורן שאף על פי שנבראו עמו גזזו מחליף והרי עור דגזזו מחליף *ותנן *הגלודה רבי מאיר מבשיר וחכמים "פוסלין ואפילו רבנן לא קפסלי אלא דאדהכי והכי שליט בה אוירא ומתה ולעולם גזזו מחליף *ותנינן אלו שעורותיהם כבשרן 'עור האדם הא איתמר עלה אמר עולא דבר תורה עור אדם טהור ומאי טעמא אמרו טמא גזרה שמא יעשה אדם עורות אביו ואמו שטרודין לחמור ואיכא דאמרי הרי עור דאין גזזו מחליף *ותנן וחכמים פוסלין ואפי' רבי מאיר לא קא מכשיר אלא דקריר בשרא והויא ולעולם אין גזזו מחליף ואמר עולא דבר תורה עור אדם טהור כי איתמר דעולא אסיפא איתמר ה) 'וכולן שעבדן או שהילך בהן כדי עבודה טהורין "חוץ מעור אדם ואמר עולא "דבר תורה עור אדם כי עבדו טהור ומה טעם אמרו טמא גזרה שמא יעשה אדם עור אביו ואמו שטרודין והרי בשר דגזזו מחליף וטמא אמר מר בר רב אשי בשר נעשה מקום צלקת: אבל הזוב: זוב מגלן דתניא *'וזבו טמא לימד על הזוב שהוא טמא והלא דין הוא לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כ"ש *שעיר המשתלח יוכיח שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו טהור אף אתה אל תתמה על זה שאע"פ שגורם טומאה לאחרים הוא עצמו טהור ת"ל זובו טמא לימד על הזוב שהוא טמא ואימא"מ במגע אבל במשא לא מדי דהוה אשר"ש אמר רב ביבי בר אביי במגע לא איצטריך קרא דלא גרע משבבת זרע

ה) סמוך מדי מולין קכ:

מסמא · (ג) פ"ה תכן המגעתם עם נבי יחמוה חב יוסב עליה וכלי חחת הלבן ומסמא מוכל אחר יחיה מחמוה וקשה דבמ"ל מפיק לבן מסמא מוכל המסכב וקרא דוכל אחר יחיה מחמוה מוק בפרק בנות כוחים (לעיל נ.) לעליון על זב ובח"ל מוק לה במרכב ושוד דלא מוכל אחר יחיה מחמוה נפקא לה כן לעליו כלים שלבן לחייבים לחסכב ומוסב נמי ובחורים הכנים מוכח בהדיא דכלים שלבן לחייבן למסכב ומוסב לבן לם לפיכ מומחה קלה ושוד לחמא נקם לבן לפיכ דק על נבי יחמוה נמי ושוד מדקרי ליה מסמא מסמא לבן שימה ומפרש רביב חם ורביב שמואל דלבן מסמא הייב לבן גחלה שהיא ככדה הבנדים מחמיה וכבדה כל כך עד שלבן ביכר טבר הזב היוסב עליה ועל הבנדים ולבן בה לגלה מומחה קלה כדפי' לעיל והבמחא לחי שביר דמייחי בב' בחרא (נקמן סב:) והיחיחא לבן חדא ושומה על פוס נוכחא שלריכה שימה ולחמיי לפי שלינה קלה לעלמל לך קבה דבח"ל מרבה לבן מסמא מוכל המסכב מעטם מסכב ומוסב ובכל הב"ם מסמא דהוה מעטם מבא (ג) ובסמעתן ממעטם לה מוהבמא לחיחם וכן לקמן בפרק בחרא (דף סב:) מבן הזב והזבה ממחלן במבא עד שיסוק הכבר ומפרש בגמרא מלא מבא לבן מסמא ובבבה פרק רבי מבקבא (דף סב:) קלמר כי פליני בלבן מסמא ובמחאיתן קחמי "הסבם ובחוספחה דכלים" מבינ לבן מומחה לכלי חרס לגלה מלחיכו ובהסיבו על גבי לבן מסמא והסבם הייב מבא כדלמרינן בהעור והרוטב (מולין קבה:) לבו טבא לא מסיב הוא ועוד לא הסבם מעטם מסכב ומוסב הא לחמר בפרק ר"ע (שבת מד:) דמדרש כלי חרס טהור ור"ל דמה שקרא בכלה"ם מבא הייב כבון שיר הטהור לא רבעו בחמה הלבן והזב לא דם הבדה על הלבן דבריה דהטהור בבא לא הם לבל כלים בחמה הלבן והזב יוסב עליה הי מעטם מבכב ומוסב והא דחבן במסכת זבים (פ"ה מ"ב) מילד לבבנו של זב בחמה הבדבך והטהור מלמעלה ס' בבלה דהייב הסבם על גבי לבן מסמא דחוספחה וכבן שבחבדך דוחק לבבנו של זב דלא לבו הכי הי כלים היה לחיר בין לבבנו לבדבך דלין כלן טומחה כלל: מיתיבי בשר המת שהופרך טהור: וא"ת ולימא ר' יוסי הוא דלמר במחני' בשר (ד) שיבא טהור ור"ל דלא לחיות כרבי יוסי מדקחני הופרך ולא לחיות שיבא: דין מן הבשיר: פ"ה וקשה לחרוייהו וקשה א) דא"כ הקשה ליה קבא דלא בבעם לגלה דלר"ל לחוד פריך ופשיטא דשיבא לחיים בכלל עבם: אלא אמר רב חלה: לחיות שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו טהור אף אתה אל תתמה על זה שאע"פ שגורם טומאה לאחרים הוא עצמו טהור ת"ל זובו טמא לימד על הזוב שהוא טמא ואימא"מ במגע אבל במשא לא מדי דהוה אשר"ש אמר רב ביבי בר אביי במגע לא איצטריך קרא דלא גרע משבבת זרע

ה) [מי' מוס' מולין קכב: ד"ה מחוסר ומוסר מ"ב ד"ה ומוסר] ב) [ל"ל ושוד]

כ

בדרדיש ליה לעיל בפ' בנות כוחים והגיבא כחיב חיריי חבא בגיבא על גבי הדם שהדם הבחוד הבבחוד יושב עליה וכ"ל ב' ר' דוקא מסעם דם אבל מחוד הגיבא את דם הבדה מסמא · חשמחא גיחא דלא מסעם מהיא ולא דבמה: אנתם מיעוטא הוא · חיסה הבבא דרשיון אחם למעחר דבמה · ובח"ב דרשיון לא לבבנה בבמה (נשאר) ושאר דבבים דחבי חגיא הבם ובגיבא אוחם לבבנה ומשבב ר' אליעבר אומר הגיבא אוחם מה ח"ל שיבלל אין לי (אלא) מסמא במשא אלא אלו בלבד מנין שבבת ובבו ומחי בבלי חבת הדם הבבה ח"ל הגיבא אוחם לבבנה בבמה בבמה